

ZIRTAK

Patxi Zubizarreta

IDAZLEA

Eta beldurrik gabe

Munduan toki askotan bezala, Bagdad hirian izan zen behin sultana-
rentzat lan egiten zuen poeta bat. Ilunabar batez, poeta azokara
abiatu zen, baina iluntze hura ez
zen beste iluntzeak bezalakoa izan, zeren,
iluna sartzarekin batera, poetak Herio
ikusi baitzuen azokan, eta harritu egin bai-
tzen, ustez, bere asmoari antzeman ziolako.
Keinurik ttikiena ere egin gabe,
Herio poetarengana, hurbildu,
hurbildu zen, baina neskatxa baten
atzetik jarraitu zuen. Poetak,
orduan: “Geldi hor! Ez, ez, horri
ez! Ez da hemen, ez da orain!”.
Herio, poetarengana jiraturik,
zaputz mintzatu zitzaion: “Baietz,
ba. Alaintsot! Gaurko egitekoa
Bagdaden diat; biharkoa, ostera,
Ispahanen”. Eta hirazko begiraku-
nea josi ziolarik, poetaren asmoari
igarri gabe, neska xarmentari luza-
tu zion erpea.

Jendeak bibaka eta bizibedika
hartu zuen Heriori aurre egin zion
poeta. Hura, baina, nahigabeturik
aienatu zen eta biharamun goizean sulta-
nari esan zion: “Utzidazu behorrik
onena, moxalduna ahal dela. Gaur ilun-
tzerako Ispahan hiri apartatuan egon
nahi nuke”. Sultanak pentsamendua
bezain azkarra zen behorra eskaini zion,
baina ez, noski, eguneroko poema eskatu
gabe. Poetak, orduan: “Hilerrian izan
nauk/Bertaraino lagundu diat/Gorpu
hotz hi/Masailak bero guk/Ahantzuraren
amildegirantz/bultza egin ziotek/kaxa
kaobazkoari/Bahoa hi.../gau ilunean
bidaiari.../hil ahantzien uhartera/sufrimen-
durik eza/gozatzer.../gozatzer...”.

Poeta Ispahanera lehen izarrarekin bate-
ra heldu zelarik, zuzenean jo zuen zigurata-
ra. Baina behorra lotu gabe, ukaldi bat
eman zion gibelaldean Bagdadera itzul
zedin: moxala zain edukirik, ziur zegoen
senak harengana gidatuko zuela eta tximis-
totsean helduko zela. Gero, begirakunea
dorre tantaira altxaturik, zeru-lurrak batzen
zituen 52 metro bertikalei erreparatu zien.

DANI BLANCO

Zalantzarik gabe, eraikina zirkuluka ingura-
tzen zuen bandararik gabeko mailadi estua-
ri lotu zitzaion. Gailurrera iritsirik, eguzkia-
ren azken printzak jaso zituen eta bihotz
erdiragarria iritzi zion zerumugari, zinez
igarri ezin izarrak osatzen hasiak ziren hie-
roglifikoari: toki hoberik ez mundualdia
amaitzeko, bizitzaz beste egiteko. Alabaina,
begirakunea harresira zuzendu, eta, uste
baino beranduago bazen ere, Herio
bistatu zuen. Orduan, berriro ere
zalantzarik gabe, derbitxe baten
gisara, Herio doi bat hil, eta utzi
egin zuen bere burua aire epel
zabalean hegaldatzen.

Heriori aurrena susmagarria iru-
ditu zitzaion zaldunik gabeko
behorra, eta hurrena haserre
gorriak hartu zuen poetaren gor-
pua artean bero topatzean. Orduan
ulertu zituen gizonaren hitzak:
“Geldi hor! Ez, ez, horri ez! Ez da
hemen, ez da orain!”. Eta zuhurra-
go jokatu ez izanaz damaturik,
mendeku bila, heriosuhar abiatu
zen behorren atzetik. Egunsenti-

ak laster pausatuko zituen bere atzamar
gorritzak Bagdadeko harresietan, baina
azoka jendez beterik zegoen artean.
Istorio erraileek Heriori aurre egin eta
aurrea hartu zion poeta goraiatzuten
zuten, hiritarrek haren idazkiak zituzten
hizpide, eta txerpolariek poetaren azken
hegaldi hilgarria antzetzuten zuten: albiste-
a, antza, sua gari artean bezala hedatu zen, eta
Herio baino lehenago heldu. Harridurazko
keinu bat etorri zitzaion orduan begietara:
han inortxok ere ez zerabilen ispilu edo
maskararik bera nahasteko eta, aitzitik,
pozarren eta alegera zebiltzan, eta beldurrik
gabe... Eguna zabaldu aurretioxan, bakarren
bati erpea luzatzeko ere gogogabeturik,
burumakur eta mingulin aienatu zen inor
ohartu gabe. Hitza zilarrezkoa bada, isilta-
suna urrezkoa da.

* Ipuina Atxaga eta Joxan Ormazabalen
testuez osatua dago, eta izenburua Borge-
sen hilobiko idazkun berbera da. ■

Istorio erraileek Heriori aurre egin eta
aurrea hartu zion poeta goraiatzuten
zuten, hiritarrek haren idazkiak
zituzten hizpide, eta txerpolariek
poetaren azken hegaldi hilgarria
antzetzuten zuten

irudia:

Antton Olariaga